

STEPHANIE LEHMANN

La botiga vintage Astor Place

Traducció de Rosa Borràs

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Astor Place Vintage*
© Stephanie Lehmann, 2013

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: març del 2014

© de la traducció: Rosa Borràs Montané, 2014

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Pedro i Pons 9-11, 08034, Barcelona.
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Imprès a Arvato

EDICIÓ NO VENAL

En memòria del meu pare

DIMARTS

I 2 DE JUNY DE 2007

AMANDA

Tenia la cita en un bloc de pisos anomenat Steward House, un edifici alt de maó blanc del carrer Deu, prop de Broadway, construït a la dècada de 1960. Hi havia passat un munt de cops per davant, però mai no hi havia entrat. Les galeries arrodonides, l'entradeta de cotxes circular i el vestíbul amb aranyes feien que el meu edifici, unes quantes illes més enllà, semblés prehistòric, tot i que el preu del lloguer era prou modern.

Quinze plantes més amunt, al fons d'un llarg passadís decorat amb pòsters impressionistes d'exposicions ben emmarcats, s'esperava un home descalç, amb texans i samarreta, dret a la porta. Vaig intuir que era dels que freguen els quaranta i s'aferren als vint. O potser només m'ho vaig fer venir bé. Casualment, era el meu aniversari i no estava precisament entusiasmada de fer els trenta-nou.

—Vinc a veure la Jane Kelly —vaig anunciar—. M'ha trucat per unes peces de roba.

—Endavant.

Quan vaig entrar, em va mirar de dalt a baix. No sabia dir si li va agradar el que va veure. Tant li fa. Jo el vaig trobar prou atractiu, però no era pas el meu tipus. Cabells negres, morè i amb barba. No em fan el pes, els homes amb pèl a la cara... Rasquen massa.

Em va fer passar a una sala d'estar impol·luta i moblada

amb mobles de teca danesa, una tauleta de cafè ameboide i una cadira negra amb el respatller corbat que semblava una peça original d'Eames. Un especialista en mobles hauria salivat d'allò més, però jo no era allà per les taules i les cadires. Una dona menudeta de cabells grisos esclarissats seia inclinada a l'escriptori del racó, amb els ulls clavats en una pantalla d'ordinador.

—Iaia? Ve algú per això de la roba.

Era curiós veure un home granadet dient «iaia» a algú altre. A més, amb una àvia tan gran com aquella senyora, ell podria perfectament formar part d'un club de jubilats. Vivia amb ella? Potser era un bon noi que es feia càrrec de la seva anciana parenta... O potser només era l'aprofitat de torn.

—De la botiga de segona mà? —va preguntar l'anciana, sense apartar la mirada de la pantalla.

Jo m'estimo més dir-ne «botiga de roba *vintage*», però tant li fa.

—Amanda Rosenbloom, de l'Astor Place Vintage. M'ha fet venir vostè?

—Ell volia cridar la beneficència —va dir la dona, mentre feia córrer la portada del NYTimes.com amb el ratolí—. T'ho pots creure?

El nét em va alçar el polze i va sortir de la sala. L'anciana ni es va tombar. Vaig donar un cop d'ull a través de les finestres triples. Donaven al nord, o sigui que a l'habitació no hi entrava el sol directe, però l'altura oferia unes vistes espectaculars de Union Square, el Flatiron i l'Empire State Building...

—Bona vista —vaig dir. Encara no s'havia tombat. M'hi vaig acostar i em vaig escurar la gola. Acabava de clicar a la pàgina d'esqueles. Potser no hi sentia bé. M'hi vaig acostar més i li vaig parlar més fort:— Em voldrà ensenyar què té?

—No m'explico com un negoci com aquest pot funcionar. —Va clicar sobre el titular de la mort de «Mr. Wizard», el presentador del programa científic de televisió dels anys

cinquanta.— Quantes peces de roba antigues es poden vendre en un dia?

Vaig utilitzar el silenci com a resposta. Finalment, es va tombar i em va mirar a través de les ulleres. Llavors, es va alçar recolzant-se al respatller de la cadira amb una mà pigada i ossuda. Tan fràgil. Tan prima. Tan d'un altre món. No vaig poder evitar pensar en esquelets.

—M'estic desfent de tot —va dir l'anciana, mentre agafava un bastó metàl·lic que descansava contra l'escriptori—. Tinc càncer. No hi ha res a fer. O sigui que així estem.

—Em sap greu. —Malauradament, en el meu camp, part de la feina consisteix a deslliurar els clients de les seves possessions quan la fi s'acosta.

—No és cap tragèdia. A la meua edat, no. Noranta-vuit, en tinc —va anunciar amb orgull—. Tot i que esperava poder arribar als cent —va afegir amb amargor.

El plantejament de la senyora Kelly em va servir per relativitzar força el meu problema amb l'edat.

—T'ensenyaré el que tinc —va anunciar—. N'hi ha de dissenyador. Un Rudi Gernreich. Saps com en són, d'únics? La beneficència!

—Hauré de remenar una mica i veure què pot tenir valor de revenda. —Vaig deixar la bossa estil *hobo* damunt la tauleta de cafè.— Després podem arribar a un acord amb el preu. —Adaptant-me al seu pas de tortuga, vaig sortir de la sala amb la senyora Kelly.— M'he fixat que l'edifici es diu Stewart House. És pels antics grans magatzems?

—Sí, els grans magatzems A. T. Stewart van ser aquí mateix. És clar que, quan jo vaig néixer, ja havien plegat i s'hi havien traslladat els Wanamaker's.

—Però els Wanamaker's eren a la vorera d'enfront. —N'estava ben segura. L'estació de metro d'Astor Place tenia una sortida que donava directament a l'interior dels grans magatzems. Ara sortia al Kmart.

—Aquell edifici el van afegir després —va explicar—. L'original era aquest.

—De debò? —Estava ofesa amb mi mateixa per no tenir-ho controlat.— No havia sentit mai que hi hagués dos edificis. —Era una usuària compulsiva de Google i la meva cerca preferida era la història de Manhattan, en especial què hi havia abans i on era.

—Li deien Iron Palace. Es va cremar als cinquanta. Un preciós edifici emblemàtic desaparegut, com si res.

Em vaig imaginar les flames apuntant al cel en el punt on ens trobàvem.

—I ara gairebé ningú no sap que van existir els Wanamaker's, i menys encara els A. T. Stewart.

—I per què ho haurien de saber? —Va obrir les portes d'acordió de l'armari. Una llarga renglera de peces penjava ordenadament dels penjadors de fusta.— Aparta el que es pugui vendre a bon preu. Després en parlem —va afegir, i se'n va tornar ranquejant cap a la sala.

Un aspecte excèntric de la meva feina: «roba *vintage*» és un eufemisme per dir «roba que ha portat gent que segurament és morta». A diferència d'altres antiguitats, la roba embolcallava el cos d'un ésser humà: se li arrapava a la pell, li absorbia la suor i li escalfava el cos. Mentre revisava la mercaderia potencial, mirava d'oblidar aquestes associacions espectrals. L'emoció de la caça m'envaïa a mesura que anava escodrintyant peça rere peça, amb l'esperança de descobrir alguna cosa preciosa i extraordinària.

La Jane Kelly havia estat força elegant, a la seva època. Em costava imaginar-me la seva figura encongida omplint aquell assortiment de moda de l'armari. Vaig apartar uns quants vestits de diari dels anys quaranta i cinquanta que podria vendre bé. Una magnífica col·lecció de vestits de còctel dels seixanta suggeria que els ingressos de la Jane havien crescut en consonància amb una vida social en expansió.

El Rudi Gernreich era fantàstic: un vestit de punt llarg fins als peus de tall imperi en perfecte estat. El cos tenia un gran escot en U amb un estampat en escaquer de quadres negres sobre fons porpra. De la cintura imperi fins al genoll, baixava el mateix estampat d'una mida més gran. I del genoll a la vora, l'estampat s'invertia amb quadres porpra sobre fons negre. Molt *mod*, molt *op art*. El podria vendre fàcilment per cinc-cents o sis-cents dòlars.

Hi havia un vestit de cintura de vespa que em podria quedar bé a mi, i el blau reial s'adiria de meravella amb la meua pell pàl·lida i els cabells negres. Vaig decidir que me'l regalaria jo mateixa, si la senyora Kelly i jo arribàvem a un acord en el preu, és clar. Seria perfecte per al meu sopar d'aniversari. Sabates de taló amb punta oberta, carmí als lla-vis i pintaungles a joc completarien el conjunt.

Després de repassar-ho tot i fer la meua selecció, vaig fer els números amb l'esperança que la xifra li semblés prou alta. Si la senyora Kelly insistia, podia pujar fins als mil tres-cents per tot el lot. Vaig treure unes quantes piles de roba a la sala d'estar. La senyora Kelly estava asseguda al sofà amb els ulls tancats i la boca oberta. Sense saber ben bé com despertar-la, li vaig parlar com si estigués desperta.

—Estic disposada a pagar-li mil dòlars.

L'anciana va obrir els ulls.

—Per quina peça?

—Per tot —vaig respondre, reprimint un somriure.

—Estàs boja?

—És el meu negoci. —Vaig creuar els braços.

—Dos mil —va dir ella.

—Mil dos-cents, però no puc pujar més.

Va treure un vestit recte de la pila. Molt bufó, amb un disseny *mod flower-power* en blanc i negre, i una desafortunada taca al pit que esperava poder treure.

—Aquest no crec que el vulguis. Era el meu preferit. Ri-

ent d'alguna estupidesa en una festa, me'l vaig tacar de vi...
No m'ho perdonaré mai.

—Puc intentar rentar-lo.

—Si vols perdre el temps... —Me'l va llançar a les mans.— Per mil vuit-cents, t'endús també el bagul. —Em va assenyalar amb el cap un bagul antic de tapa plana. Tenia unes quantes rascades i es veia usat, però amb una mica d'oli d'oliva i suc de llimona tornaria a brillar fantàsticament. Amb tot, no tenia espai per a aquella cosa tan feixuga, i ja ningú no els feia servir.

—Hi ha roba dins —va dir-me—. Coses de fa molt i molt de temps. Et parlo de l'època eduardiana. Pensant-ho millor, mil nou-cents per tot.

És increïble com en pot ser, de fort, l'impuls de regatejar, fins i tot quan s'és tan prop de la tomba.

—Puc mirar què hi ha dins?

—Endavant. —Va repenjar el cap al sofà i va tornar a tancar els ulls.

Em vaig agenollar sobre el parquet de fusta, vaig apartar una pila de revistes *New Yorker* i vaig aixecar la tapa. Una bafarada de pols em va colpejar el nas amb un còctel familiar de naftalina i floridura. Hi havia un prestatge superior extraïble carregat de botons, vetes i cintes, guants blancs de seda i una ombrel·la de ratlles descolorida, però entranyable.

El cos principal del bagul estava ben aprofitat. Algú força espavilat, segurament la senyora Kelly, havia desat la roba dins unes fundes de coixí —una bona manera de protegir-la—. A l'interior d'una funda, hi vaig trobar camises de dormir de cotó blanc. La següent contenia uns quants enagos i camisoles. En una altra, hi havia un tresor amagat: una estola de pell i un maneguí a joc. L'estola apelfada feia ben bé un metre de llarg, amb un cap de guineu i dues paülles a un extrem i dues paülles més i la cua a l'altra. Els ulls de vidre, negres i buits, em miraven; els ullalets blancs semblaven a

re-hi. Ara que en tinc vint, per fi tinc alguna cosa sobre la qual escriure. Des d'avui sóc oficialment novaiorquesa! El pare dirigeix el Woolworth's del carrer Trenta-quatre i ens acabem de mudar a un hotel d'apartaments a la cantonada del carrer Vint-i-nou amb Madison Avenue. És increïblement luxós i modern: telèfon de conferència, electricitat, aigua corrent freda i calenta, calefacció de vapor i —el luxe dels luxes— servei diari d'habitacions. Estic impacient per veure començar el meu futur!

Volia seguir llegint. Les aventures d'una jove que arriba a Manhattan mai no em cansen. Podia demanar a la senyora Kelly que me'l deixés, però, i si s'hi negava? Sabia que el diari era allà? Seria més simple agafar-lo i tornar-l'hi després intacte.

Després de comprovar que la senyora Kelly continuava dormint, vaig entaforar el diari a la bossa d'una manera impulsiva i indecorosa que no va gens amb mi, com si m'haguessin posseït.

Em vaig centrar de nou en el bagul i vaig continuar remenant-lo. Tot semblava haver estat rentat abans de ser emmagatzemat i es trobava en bones condicions; ni la humitat ni les cuques havien malmès res. Potser podria vendre el vestit de blanda blanc; hi ha dones a qui els agrada fer-los servir de vestit de bodes. Quant a la resta, gairebé res resultaria atractiu a la meua clientela. Les faldilles llargues eren feixugues i incòmodes. Les voluminoses bruses blanques no ressaltaven gens les corbes de la dona. A l'interior de l'última funda de coixí, vaig trobar-hi l'article més bonic: un vestit verd de setí preciós amb una faixa de color porpra. El vaig aixecar per admirar-lo.

—Està en perfectes condicions —va dir la senyora Kelly; gairebé em va agafar un cobriment de cor. La seva veu aguda no mostrava pas cap signe que hagués estat dormint.

—En realitat, no —vaig respondre jo—. La tela és extremadament fràgil i aquestes taques de suor de les aixelles no desapareixeran mai.

—Te'l podries posar ara mateix i anar a sopar al Plaza.

—Si no estigués tancat per reformes perquè l'estan transformant en un bloc d'apartaments.

—El món s'enfonsa ràpid —va dir l'anciana, amb un mig somriure—. Tinc sort d'abandonar-lo ara.

Vaig sospirar amb compassió, i per preparar-la per al meu veredict. La roba anterior als anys vint solia valer més per exposar que no pas per portar. Era gairebé una crueltat traumatitzar una tela i unes costures tan delicades inserint-hi un cos. Em posaria malalta cada cop que algú se l'emprovés.

—Normalment, no agafo material tan vell com aquest. Tot i que m'encanta la roba d'aquest període, no tinc la mena de clientela que estaria disposada a comprar-la.

Preferia tractar amb roba dels trenta als seixanta, i només peces que realment m'encantessin. Tenia una predilecció especial pels vestits curts, les botes altes i els *capri* negres. És curiós com els estils propis de l'època dels nostres pares tendeixen a atraure'ns amb una seductora aura de nostàlgia. La moda de després dels seixanta mai no m'ha impressionat tant com la de dècades anteriors. Els setanta pràcticament van sucumbir ruïnosaament al polièster, un material que probablement sobreviurà com els escarabats quan l'escalfament global o la propera glaciació —el que arribi abans— destrueixin la raça humana.

—Dóna'm dos mil dòlars per tot —va dir la senyora Kelly— i haurem fet el dia.

Ara tornàvem als dos mil?

—No, em sap greu.

—M'estàs dient que aquestes peces de roba meravelloses no s'ho valen, tot i que són més antigues?

—Tenen un valor, de vegades força elevat. El que passa és que no són fàcils de col·locar. Miri, podem fer una cosa. M'enduc les altres peces per mil dos-cents i les coses del bagul en penyora. Si les venc, ens partim els beneficis. El bagul en si, se'l pot quedar vostè. Jo no tinc lloc.

—Com ens els partim?

—Seixanta/quaranta.

—Seixanta per a mi?

Vaig somriure.

—Per a mi. —En això, no pensava cedir.

—D'acord, emporta-t'ho —va concedir l'anciana, com si tot s'hagués convertit en brossa—. No vull tornar a veure res de tot això mai més.

—Abans de marxar, he de fer una llista detallada de les peces en penyora i necessitaré que em signi un contracte estàndard amb les condicions.

—Fes. —Va apuntar a la tele amb el comandament a distància.— Fes el que hakis de fer.

Mentre ella mirava la tele, vaig fer l'inventari de les peces eduardianes del bagul. En acabat, li vaig parar la llista, juntament amb una còpia del meu contracte i un bolígraf. Es va posar les ulleres i va llegir fins a l'última paraula del contracte abans de signar-lo. No es va molestar a comprovar la llista.

—Em puc endur unes quantes coses —vaig dir-li—, però li seria possible fer-me arribar la resta a la botiga?

—El meu nét et portarà tota la resta.

—Genial —vaig dir, amb compte de no revelar el diari a l'hora d'obrir la bossa. Vaig ficar-hi el vestit de cintura de vespa, el de tall imperi amb la taca i el maneguí dalt de tot.— Quan vingui, li donaré el xec per tota la resta. Aquí té una targeta amb totes les meves dades de contacte.

—Ja sé on ets —va dir, rebutjant-la amb un gest de la mà.

—Molt bé, doncs. —Em vaig disposar a sortir de la sala.

punt de clavar una mossegada. Una etiqueta deia: «C. G. GUNTHER'S SONS FIFTH AVENUE NEW YORK». L'etiqueta feia la pell encara més valuosa. Vaig ficar les mans al maneguí. Una cosa dura em pressionava els artells.

Que estrany.

Vaig mirar dins. El folre de setí negre s'havia descosit per la costura i l'havien tornat a cosir amb punts irregulars. Algú hi havia amagat alguna cosa? Diners, potser?

Vaig mirar de reüll la senyora Kelly. Roncava lleugerament amb la boca oberta. Havia de gosar investigar? Vaig travessar la sala silenciosament per agafar la meva bossa. Aquella bossa enorme de pell marró havia estat de la meva mare. L'havia comprada als anys setanta en una de les seves excursions als magatzems Altman. Jo l'havia rescatada del prestatge superior del seu armari dècades després. Ara, la bossa suau i flonja m'acompanyava a tot arreu, igual que el petit costurer que sempre hi duia.

Asseguda a terra, al costat del bagul, amb les cames creuades, vaig regirar la llauneta de caramels Schrafft on guardava els meus estris de costura. Vaig treure uns quants punts del maneguí amb el ganxo de desfer costures per poder treure'n l'objecte de l'interior: un quadern folrat de pell negra.

Al revers de la portada, hi havia escrit el nom d'Olive Westcott amb una lletra cursiva perfecta. Vaig passar la pàgina i em vaig adonar que era un diari. Per què l'havien cosit dins el maneguí?

Em va envair una forta sensació de *déjà-vu*, com si ja hagués fet allò mateix en aquella mateixa sala. Me la vaig espolsar del cap i vaig llegir la primera entrada.

18 de setembre de 1907

Fa segles que tinc aquest diari. El pare me'l va regalar quan vaig fer els dotze anys i mai no m'havia molestat a escriu-

Era obvi que no pensava acomiadar-se, o sigui que, més per a mi que per a una altra cosa, vaig afegir:— Encantada d'haver-la conegut.

No hi havia ni rastre del nét, així que vaig mirar d'obrir la porta principal tota sola, però estava tancada. Vaig girar el baldó, però la porta continuava tancada. Va aparèixer el nét.

—Ja li obro.

—Tranquil. Ja me'n surto. —Vaig girar el pany de baix de tot, però la porta tampoc no es va obrir.

Ell va tornar a posar el baldó a la seva posició original i la porta es va obrir.

—Llestos.

—Gràcies —vaig dir, pensant que em podria haver deixat fer-ho a mi, tot i que sabia que només mirava de ser amable.

—Que vagi bé.

Vaig assentir.

—Igualment.

Mentre jo avançava pel replà, vorejant els pòsters impressionistes en direcció a l'ascensor, ell va tancar la porta.

OLIVE

—Alguna cosa interessant a les notícies? —vaig preguntar, mentre escampava una fina capa de mantega sobre el panet.

—No gaire —va dir el meu pare des de darrere el diari—. Sembla que, a la borsa, s'han animat les coses. Parlen molt de recuperació.

Em vaig posar una mica de melmelada damunt la mantega.

—Això ja ho havien dit abans.

Tot just feia dues setmanes, el pare i jo ens havíem traslladat a Manhattan des de Cold Spring, un poble a unes dues hores en tren de la ciutat. El que m'agradava més de viure en un hotel d'apartaments nou de trinca era que em pujaven l'esmorzar cada dia en muntaplats. Ous durs, una cistelleta de pa, cafè, mantega, melmelada, un exemplar del *Sun* i un gerret amb flors fresques. L'únic esforç que calia fer era dur la safata a la taula.

—Sigui com sigui —va afegir el pare, tancant el diari—, el mercat ha tancat estable.

—Esperem que sigui la tendència.

—No t'amoïnis, Olive, aquests especuladors desapareixeran de seguida.

Com molts d'altres, el pare havia perdut un bon feix de diners a la borsa al mes de març, tot i que jo no sabia exactament quants. Rarament divulgava els detalls de les seves in-

versions, però jo confiava profundament en la seva experiència. Sempre havia estat molt responsable pel que feia a la nostra economia. Com a director dels Woolworth's, guanyava gairebé deu mil dòlars a l'any, més que suficient per poder viure amb comoditat i sense motius per preocupar-nos pel futur. Amb tothom amoïnat per l'economia, era un moment excel·lent per vendre coses barates. L'imperi Woolworth anava millor que mai.

—Tens algun pla en especial per a avui? —va preguntar-me el pare—. O tornaràs a fer inventari?

Així és com es referia a les meves freqüents visites als grans magatzems. M'hi podia passar hores analitzant les mercaderies i comparant preus.

—De fet —vaig dir amb la meua veu més decidida—, he d'inspeccionar més mercaderies.

—La veritat és que t'hauries de regalar un vestit nou per al sopar del mes vinent.

—És molt generós, pare estimat, però ja tinc uns quants vestits encantadors.

En Frank Woolworth tenia planejat fer una festa a la seva mansió de la Cinquena Avinguda amb el pare com a convidat d'honor. Per al pare, seria una excel·lent oportunitat per relacionar-se amb els executius de Nova York. Tanmateix, semblava més preocupat perquè jo alternés amb els solters disponibles que hi assistirien. Tot i que no tenia res en contra de conèixer algú que em fes aixecar el vol, l'experiència anterior em deia que seguiria tenint els peus ben aferrats a terra. No m'havia enamorat mai, i em preguntava si algun home podria fer-me sentir mai aquell sentiment.

A dir veritat, tampoc vaig inspirar mai l'enamorament dels nois de Cold Spring. Potser perquè era massa alta... O perquè em dominava l'ansia de demostrar que era més intel·ligent en lloc de flirtejar alegrement, com se suposava que havia de fer.

—No et voldria importunar, Olive, però ets una noia molt bonica i no sembles gaire interessada que ningú es fixi en tu.

—Vostè creu que sóc bonica, perquè sóc la seva filla —vaig replicar, fent morrets.

—Això és ridícul. Ets massa modesta. I un fons d'armari nou sempre és la millor manera de guanyar confiança. Gaudeix una mica de la teva nova situació de joveneta a Nova York.

El pare mai no abandonaria la idea de convertir-me en una ingènua elegantment engalanada. Jo preferia la simplicitat d'una faldilla i una brusa. Per mi, era més important la comoditat que l'aspecte. No em molestava pas a posar-me cotilla. No veia la necessitat d'oprimir-me amb cordons i vares, sobretot tenint en compte la meva figura, que semblava —o això deien— un veritable perxell.

—És molt amable —vaig dir—, però no necessito sortir a comprar per sentir-me millor amb mi mateixa.

—Gràcies a Déu que els meus clients no pensen com tu. De fet, val més que m'afanyi a acabar de vestir-me o faré tard.

El pare se'n va anar corrents al seu dormitori. Jo em vaig servir una altra tassa de cafè. Créixer al Woolworth's que havia dirigit el pare, sens dubte, m'havia tret la passió per les compres. Durant anys, els caps de setmana o després de l'escola, hi havia anat voluntàriament si hi havia molta feina a la botiga o faltava alguna noia perquè estava malalta. M'agradava la sensació de sentir-me útil que em proporcionava i, suposo, la sensació d'estar per damunt dels clients, que em semblaven tan vulnerables mentre es passejaven pels passadissos a la recerca de gangues i tresors barats.

M'agradava molt més el vessant pràctic de treballar a la botiga que els estudis. Després de l'institut, el pare em va convèncer perquè passés un any a Miss Hall's, una escola de

senyoretetes de Lenox, Massachusetts, on vaig haver de suportar les classes de bones maneres, història de l'art i de com parlar a taula correctament. A final de curs, havia après una lliçó especialment bé: no tenia cap talent per a les arts domèstiques. Vaig tornar a casa amb el convenciment que me'n sortiria millor dirigint un negoci que una llar.

Ara, volia aprendre més sobre la ment del client. Què feia que un objecte resultés tan desitjable perquè una persona no se sentís satisfeta si no el podia aconseguir? La gent repetia de manera compulsiva aquest ritual malgrat la fugacitat de la satisfacció, o precisament per això?

El pare va tornar, cordant-se les mànigues. Jo em vaig plantar a la porta armada amb el seu barret de feltre i l'abric. No podia evitar sentir-me orgullosa d'ell: elegant, prim i guapo per als seus quaranta-dos anys, amb una bona mata de cabells castanys ondulats i en forma. Malgrat que feia tot el possible per complaure'l, mai no m'avindria a la seva concepció de com havia de ser una senyoreta. En realitat, s'hauria disgustat força si hagués sabut que jo m'inclinava més per fer carrera en els negocis que per trobar marit.

—Em preocupa que passis tanta estona sola —va dir, arronsant les espatlles per enfundar-se l'abric—. És una llàstima que ja no tinguem família aquí. Miraré de trobar uns quants vells amics, a veure si et poden presentar gent jove.

—M'ho ha promès —vaig advertir-lo, amb un efecte dramàtic, mentre li parava el barret. El pare havia crescut a Greenwich Village, però no havia mantingut el contacte amb les seves velles amistats des que s'havia traslladat ara feia vint anys.— Si us plau, no s'amoïni per mi. Ja sap la il·lusió que em fa ser aquí.

—Potser no és el que t'imaginaves —va dir, donant un cop d'ull al mirall del costat de la porta per allisar-se el mostatxo.

—Encara no he tingut temps de comprovar-ho.

—Sigui com sigui —va afegir, fent-me un petó al front—, si no arribo gaire tard aquesta nit, anirem a algun lloc bonic a sopar.

—Seria fantàstic.

Després de tancar la porta, vaig tornar a seure i vaig buscar la secció «Dona — Es busca ajudant». Mentre repassava la llista, sentia una barreja d'optimisme i desesperació. El pare no anava del tot errat pel que feia a la meua solitud. Malgrat els milers de persones que tenia al voltant, començava a sentir-me sola. Però, per mi, els compromisos socials no eren la solució. Quan tingués la meua carrera enfocada, el problema se solucionaria sol.

Malauradament, els classificats eren tan descoratjadors com la vida amorosa. Hi havia anuncis que buscaven dependents entre ofertes d'estenògrafes, operàries de fàbrica i operadores telefòniques, però jo aspirava a alguna cosa més que a un lloc darrere un mostrador. Aspirava a convertir-me en la cap de compres d'uns grans magatzems. Gràcies al fet que llegia la revista de mercaderies generals *Dry Goods Weekly*, a la qual estava subscrit el pare, sabia que moltes caps de compres de grans magatzems eren dones i, d'entre les professions obertes a les dones, eren les que cobraven els salaris més alts. Tot i que no me les donava d'estar qualificada per entrar de cap en el negoci, segur que hi devia haver algú buscant una ajudant. Tanmateix, no havia topat amb cap oferta d'ajudant de compres des que havia començat la recerca.

Per fi, aquell matí, els meus ulls van aterrar sobre un anunci que gairebé cridava el meu nom. «Es busca ajudant de compres, departament de bruses, sollicituds als magatzems Macy's».

Em vaig imaginar reunint-me amb un venedor de Chicago que m'ensenyava bruses per a la propera temporada. En acabat, parlaria amb el redactor creatiu sobre els nous anun-

cis de la circular. I després, miraria si podia anar al pròxim viatge de compres a Europa.

Per descomptat, no podia fer res de tot allò fins que no abandonés el meu món de fantasia i obtingués la maleïda feina. Vaig anar a preparar-me la banyera. Mentre l'aigua rajava de l'aixeta platejada i brillant, vaig recordar el nostre horrible bany de Cold Spring. L'antiga banyera recoberta de llautó estava encastada en una mena de caixa de fusta que em recordava un taüt i el terra de linòleum sempre es veia igual de brut per més que el freguessis. Ara podia gaudir de remullar-me en una banyera de porcellana neta i resplendent. Les parets de rajola blanca relluïen, l'aigua s'escalfava gairebé a l'instant i, a la porta, hi havia collat un mirall de cos sencer.

En realitat, podia haver passat sense el mirall. Sempre havia evitat mirar-me despullada, però ara em contemplava de tant en tant. Mai no m'havia sentit còmoda sense roba i tampoc no recordava que ningú m'hagués vist despullada. Fins i tot el metge m'havia deixat dur sempre la cotilla i la camisola si m'havia d'examinar. Per la mateixa regla de tres, mai no havia vist ningú altre despullat. Si no hagués estat pels museus, no tindria ni la més petita idea de què s'amagava sota la roba interior d'una peça dels homes.

Mentre gaudia de l'aigua calenta, vaig rumiar què em posaria per a l'entrevista i em vaig decidir per un vestit blau marí amb una jaqueta tipus bolero a joc, rematada amb una cinta de blonda blanca. Gràcies a Miss Hall's, sabia com semblar refinada quan em calia. L'entrevistador veuria una senyoreta alta, bufona o fins i tot bonica, amb bon gust i bones maneres.

Quan vaig estar vestida i a punt per marxar, la meva confiança s'havia transformat en un grapat de nervis. Vaig anar corrents al meu buró, on tenia el diari amagat dins d'un maneguí que havia estat de la meva mare.